

Vakti Gelmeliydi

– Saliha Kaşıkır · 11 Ağustos 2010

Biliyordum yanılmadığı mı?
Hep yenilgilere uğrasa da bu yürek
Vakti gelmeliydi
Öğrenmeliydim severek yaşamının anlamını
Hangi sokaktaydı
Nerde bekleniyorsa ordaydı
Hangi dilden söylense de
Sevdanın dili aynıydı
Beklemenin bir karşılığı olmalıydı
Çılgın bir aşkın tarihi
Kitap gibi okunmalıydı
Artık gece yoktu
Hep aydınlıktı yarınlar
Durup durup iç çekmelere
Acıyla yollara bakan gözlere
Çiçekli bir dal uzanıyordu
Gelmen bir ilaçtı yüreğime
Kim o dememiştim ilk defa
Kapıyı açtım sonuna kadar dalgalara
Hep boş konuşuyoruz aslında
Saatler veriyoruz kahkahalara
Kaçmayı unutmuşum
Uçmayı öğretiyordun
Öyle bir ilkyazdı ki bahçelerim
Son yazlara yazmıyordu kaderim
Yollar kıvrıla büküle gitse de zaman zaman
Kestirmede buluşuyorduk
Unutmayı öğreniyordum
Unutulmayı umursamadan
Her yalanı anlıyordum tüm bakışmalardan
Korku dağlarının yürekli bekçisiyim
Duranla konuşuyorum
Susuyorum gidenin ardından
Kendimin sorularını yanıtlıyorum
Karanlık ya da ışık

Çelik kıvılcımlarla direniyorum inadım inat
İğreti bir gülüşle çıkıyorum karşısına acının
Sakin bir deniz gibi olmuş yürek
Gül bahçeleri arasında dolaşıyorum
Yabani otlar arasında kayboluyor giden
Gençlik icabı değil sevmelerim
Olgun bir kadının taptaze yüreği ile seviyorum
Saklamıyorum solgun gülüşleri iki kalp arasında
Bahar temizliğinde yüreğim
Eskilere dair kirli ne varsa?
Doldurup çöp torbasına
Atıyorum zaman denen unutulmuş arabasına